

A csoda szerepe párkapcsolatainkban

Bálint Péter

Szoba

A lány nyitotta meg az ajtót, húzta magával a fiút. A nő ajánlotta fel magát, és nem ellenkezett a férfi. Nem volt szünet, a nő nem kéredzkodott ki a fürdőbe, nem adott időt átgondolni, miért, hogy testét felkészítse, diszkrétan dobta a tampont a fehéreneműben az ágy alá.

A férfi ingét tépte, a nő elterült az ágyon. A hölgy zöld szoknyája megpihent a kövön, a férfi sliccével küzdött, az övét húzta, nadrágját rúgta.

Aztán a férfi a nő mellét simogatta, az ölébe ültette. Óvszer. Aztán aktus.

Nem volt zokni senkin. És szőr sem volt a lábakon, sem máshol, tény hogy mindketten készültek minderre. Mert órákig maradtak, és maga az aktus, hogy hogyan, hogy hányszor, másodlagos maradt. A közelség, egymás meghatározása, mikor a férfi a nő ölébe temeti a fejét, és a

nő elfogadja ezt, nos, akkor már nem kérdezte senki, miért szeretik a nők a vad tengert a szilaj hullámaival. Révbe ért mindenki.

Mert a nő csak lány, a férfi pedig fiú. És a lány hiú, magára húzza a megszabott takarót.

Tamás felkönyököl, cigiért nyúl. Szó nélkül, magát a lepedőbe takarva imbolyog az ajtóig. Felrúg néhány cipőt, majd az ajtóban rágyújt.

Aztán az ablakhoz megy, és odakint sehol se a tűnő fények. Nappali ablakából, Győr monotóniából ébredező városa, a tizenegy és feles pörgés, a lámpák, a fékező autók. Hol van még a hajnal, hol van azoknak, nekik még a rév.

Tény, hogy majd kelnie kell a Napnak, és akármennyire kibaszott görögök, kibaszott lepedő, kibaszott elfogyott cigaretta, de az egyetlen hely, ahol nyugaton fog kelni még évekig a Nap, a szobában van.

Nappali

– És ön mindig ily udvarias, óh, kedves Tamás? – libben a bejárati ajtón át a győri lakásba Anna. Tamás elkérte az üres albérletet egy osztálytársától, mert üzleti út. Létkérdés az egész, realizálhatjuk, de érezhető a hazugság már a tervezés e korai szakaszában is.

– Nézzünk pornót? – Tamás.

Anna megpördül, hogy ezt miért. Vicc, persze.

– Talán először a borokat.

– Igenis hölgyem. – És Tamás a hölgyet helytel kinnálja a lakásban, ahol még sosem járt, majd elindul a feltételezett konyha felé, magában imádkozva, hogy legyen dugóhúzó. Mosolyt váltanak, és bort tölt a kisasszonynak.

– S kisasszony, mondja mi hozta a városba? – mintha Mary Poppins összefutna Sherlock Holmessel, aztán mosoly, de.

– Nos, kérem, engem elsősorban a nyugati szél. Üzleti ügy tudja, dobnom kell egy kitégett faszt, mert már kezdett a nyavalygása az idegeimre menni, így kénytelen vagyok megszakítani vele a kapcsolatom, mely becses, ékes és meghatározó. – Gyakorlottan, hangsúlyozottan, a végén a szembe nézve adja ezt elő.

Tamásnak elfehéredik az arca. Aztán Annából kibuggyan a nevetés. Vicc, persze.

– A pornósért kaptad! – és Anna felderíteni indul a lakásban.

Fiatal család lakhatott itt, talán kisbabával, két szoba, egy asztal, négy szék, négyen nem lehettek, mert mi van, ha vendég jött, hárman voltak, aztán elmentek kiköltözni, a bankba. Hitel meg minden, huszonöt évre, mert gyerekkel szar a kádár-barokk, az a panelsor, érted.

Anna okfejtését hadarva adja elő, az idő 10 óra, de ez az óra megállt, a telefonom siet, darálja, ja, a család meg fizeti a hiteleit, és belesüppedt a magyar rögválóságba, ennek kell lennie, nézd, egy régi kép. A családfő elbukta az identitását, aztán beütött a new age, prédikál a szószerintről, kezében a biblia, hol van neki most az isten, szerinte ott bent. Meló, hogy hitelt, meló, hogy tanuljon a baba, meló, hogy jézus. És ezt így, mert azt úgy, ez a gyalázat.

Tamás közben megjegyzi, hogy a kisasszony zseniális okfejtései természetesen hitelt érdemlőek, és akkor a hölgy az új Sherlock. Én meg Mary Poppins tehát, összegzi.

– Az androgün már nem menő – veszi el az élet a mosolynak Anna, mert tulajdonképp a beszélgetés az irányításról szól. Anna mosolyog, és táskájával kimegy a konyhába. Szeplői élesek, mert a lány, hát az kiviláglott az örömtől, amit elfojt a találkozás óta. Csak nehogy megtudja! Egy lila borítékot tép ki kapkodva a táskájából, rajta „Tamásnak”, és apró meg apró darabokra szabva a kukába dobja. Megpördül a Tamásra.

– A bora, kisasszony – és Tamás talán túl közel ment, a lány hátrált. Elmosolyodtak.

Megköszönve, borért nyúlva elpirult, majd ezt leplezendő, két kézzel marokba fogva a poharat inni kezdett, elfedje a pírt, elnyelje a pírt a borral. Mert még nem szabad.

Aztán, csillogó szemmel csendben maradt.

Tamás nem mondott semmit. Anna letette a poharat, de csak az autók, meg a nyugat felé nyugvó nap. Anna a kezével túlmozog, Tamás csak szelíden. Órák? Visszafelé kellene járniuk.

Ölelésbe, majd mikor Anna megcsókolta Tamást, zuhanva, szemet mikor a rosszra nyitva, Anna mikor beszélt.

– Azt hittem, a mai estét az utcán töltöm, a reggeli vonatig, azon siránkozva a telefonban, hogy elrontottam.

Tamás kerüli a szemkontaktust.

– Nem volt az egész egészséges. Mármint, a távolság egyrészt. Ha valaha vége kellett volna lennie, akkor egyből a találkozás után. Ady! Ady se bírta, hogy messze a nőtől, inkább vállalta, hogy fájjon egész végig. Ez nekem még nem megy. Volt egy nagy bocsánatkérésem, e-mailben, mert a csaj barátként gondolt rám, én meg próbáltam aláásni, hogy ez több. És mikor elolvasta, sütés közben talált rám,

kötényben meg zsíros hajjal. Mármint milyen elbaszott az egész helyzet, hogy kitártam neki épp digitális szívem, aztán rámtalál, virágmintás kötényben, miközben rántottát sütök meg lepényt, és eskü még a sütőport is... – Anna a felénél elkezdett hangosan nevetni és a pillanat elmaszatólása közben lecsúszott a konyha padlójára.

– Kifogások, terelés, hazugságok. Tényleg olyan az egész, ahogy képzeltem – majd a fülbe súgva folytatja. – Izgalmas!
– Végigcsókolja Tamás fülét, arcát.

Tamás elalél, zseniálisan oxigénhiányos állapot az erekció.

Utcák

Csendben megy Tökéletes Férfi meg Tökéletes Nő az utcán, kölcsönösen ökölbe szorult arccal, tétova árnyékkal, mert az nem tudja, mi fog következni. Gyorsak, és nem beszélnek.

Elhaladnak egy kávézó előtt, és bár Tamásban felmerül az ötlet, Annára pillantva esélyt sem kap a kávé, mármint hogy egy zárt helyen beszélni, kevés kijáráttal. Veszélyes, és akár ijesztő is lehet néhány válasz, hát meg a csaj is. Odabent már a lámpák égnek, noha egyetlen egy srác ül, és kifelé bámul. Ölében Rodney Arismendi beszél szeretetkönyvében arról, hogy az életben vannak formák. Mármint alakzatok. Az adja meg értékünk, a minőségünk, értelmünk, örökségünk, hogy ezekbe a formákba, alakzatokba hogyan préseljük magunkat bele. Vagy csak kitöltjük. Esetleg a felére elegek vagyunk. Így meghatározni önmagunkat, emberhez méltó. Szól a szerző. A srác becsukta a könyvet az ölében, miközben inge feszült az izzadó, görnyedt hátán. Tokája megremegett, mikor megcsiklandozta arcát a fekete göndör hajáról legördülő izzadság. Igazság! Azt keresné. Aztán a vállába törli, és

nyitott szájjal bámul továbbra is az utcára. Mert hát, ő okos, tud beszélni, néha vannak pillanatai, mégis azok közé az emberek közé tartozik, akik nem vonzóak első látásra, hallásra. Érzékelik a világot, látják a lehetőségeket, mégsem képesek betölteni az alakzatokat, mert nem értik, miért vonzó valaki, és miért nem. Miért elég sört nyomni valakinek egy lány kezébe, és miért neki kell erőlködni, hogy lehetőségként, koktélt adhasson valakinek. És este kilenc körül, lenyugvó fényben, elmegy a magas srác, meg egy széplány az utcán, egymást kölcsönösen levegőnek véve, de a lépéseiket mindig összetartva. Mert a vak is látja, mi van. Ettől.

Attól megy az egész kibaszottul tönkre, a pazarlástól. Emiatt kell letépni a könyvespolcokat dühében, ütni a gépet, emiatt kell a zsíros testét éjszaka markolnia, egyedül. Ezért jut el identitásválságba, ezért jut el ahhoz, hogy másokon kell segíteni. Hogy elértéktelenítve önmagát, többszáz ocsmányság után, másokat maga elé soroljon, és az a zsíros test, akár megmenthet egy gyereket is, ha jó helyen veti magát az autó elé. Akár.

Mert másokon segíteni, az ember formája így kitisztul, mert ki kell tisztulnia, úgy megmunkálódik talán. Ez egy út az alakzatokhoz.

És a pattanásos arc, megnyűtt, olcsó, csíkos ing. Aztán kin a dolcsegabbana, kin meg a 'yorker, és neki meg testszag. A kávé, ami ilyenkor aztán sose hűl ki, a nyárba gőzölgő remény, hogy elmúlik az örökös izzadás, a cipőfűző nem bomlik ki az álomban, meg hogy nem dadog sose má. A srác lemondóan megtámasztja fejét, miközben elhagyják Annáék az utca kirakatot.

– A vörösboroktól hányingerem lesz. Nekem rosét vegyél, meg fehérét! – Anna csak fél elázni, miután utcák tucatján jöttek át csendben. Miután nem adta át a lila borítékot. Szóban próbálta elmondani, de hát azért írta a borítékot, mert szóban ilyesmit talán nem is lehet. Olyan jól és találón talán sosem. Mert van olyan állapot, mikor az órák mutatói eldöntik, hogy visszafelé forognának, és ha tehetnék, keresnék a fél hatot, mikor mindkét mutató együtt lóg. Létezik a helyzet, amiben mindenkinek rossz lehet csak előre, aztán újra áthaladnak a megvolton, mert nincs előre, nincs semmi. Tamásnak nem volt mit mondania már. Aztán a vita utáni csendet megtörte Anna, és Tamás megköszönte mindezt a szemével. Boltot kerestek, és közben megint, újra beszélgettek.

– Az állomáson, basszus, halálfélelmem is volt. Meséltem, hogy most lila telefonom van, mert okok. Meg hozzá a fehér doboz cigi, rózsaszín öngyújtó, megalázó volt az állomáson rágyújtani. Megvolt egy kendős nagydarab köcsög, aki méregetett a fehér... – és itt Anna oldalba lökte, mivel a lámpa piros, a zebrán átköszálnak épp az autók hazafelé, és előttük pont egy nagydarab fehér trikós, kendős köcsög állt, de olyan, hogy bajsza körül megpördül a tér. Kínos vigyorok, aztán mikor megindul a tömeg.

– Szóval azt hittem, buzi, és ha nem jön a nő, akkor majd megvigasztal a lovaglónadrágos barátaival, meg egy franciakulccsal. Ez a francia csak buziknál – magyaráz lemaradva Tamás, de csak beszélek, vagy nem tudom.

Vannak párok, akik mozdulatokba szerettek bele. Révedés az egész. Mikor a beszéd lehalkul, vagy az igazán nagy esernyőt nyitják a hölgyre, mert megfújja a szél, és szegényt elviszi lidércnek a nyugati, és a férfi megmenti, vagy csak egy gonosz oszlop miatt elváló, találkozó kezek. A megpördülés, mikor a tér, aztán meg mérni mindent, együtt

futni a mértékkel, miközben a lány magas sarkúban kacag, vagy szimplán egy hajtincs elsimítása.

Pillanatok voltak.

Aztán már hangosak, és beszélnek, beszélnek. Megbámulja őket egy csíkos inges fiú, hóna alatt könyv. Ők meg hátukon borral, megkeresnek valami lakást, valahol Győrben.

Mikor kézenfogva érnek oda a kifelé igyekvő néniknek utat ad Tamás, a lányt udvariasan, térdet hajlítva előreengedi, mert mázli hogy pont jöttek ki az öregek, mert a kódot nem kérdezte meg a sokemeleteshez. A liftben aztán nyelvet öltenek, grimaszokat vágnak a tükörben, Anna meg mosolyog, hogy Tamás meg a kód, meg az udvariasság. Furcsa dolog a bizalom.

Aztán a haját kontyba villámgyorsan köti, és az ötödik emeleti lakás ajtaján át Tamást követi.

Állomás

Nyolc-nulla-ötökör ért be a hatos nyugati vonat. Tamás egy padon várt, kezében telefonjával. Aztán egy napszemüveges hölgy, semleges képpel mellé ül. Mosoly Tamáson.

- Késtél. Sokat vártam – szólítja meg Tamás, vagy Anna.
- A vonatok, ezek a nemzetköziek megbízhatatlanok.
- Szép vagy – Anna leveszi a napszemüvegét, szeplői bizonytalanodnak, halványodnak. És mintha a lány összehúzná belülről magát, észrevehetetlenül, mert ezt ő nem kéri. Most rövid csend.
- Évekig csak beszélünk arcok nélkül Tamás. Furcsa először találkozni. Összekötni a dolgokat.
- Ilyennek képzeltelek.
- Nem tudom.

- Mert?
- Nem tudom, más haj. A szemek. Máshogy néznek a szemek. – Anna megmarkolja a táskájában a lila borítékot.
- Muszáj megkérdeznem dolgokat. Miért csak most találkozunk?
- Vége akart lenni az egésznek. Túlmentünk a múlton, mármint, ha nem találkoztunk volna, akkor akár a keleten nyugodhatna a nap, vagy visszafelé mennének a vonatok meg az órák. Nem tudom. Rossz.
- Eddig miért nem? – Az állomásra besüt az álmosodó nap, és Anna pilláit lesütve a napszemüvegét törölgeti.
- Nem voltam biztos. Ott volt az Ildi. A Kriszti, meg a Lilla. Egyszerűen nem értettem meg.
- Az éhség miatt akkor? Olyan, mint a hangyák, akik raktároznak télire?
- A pokol miatt, meg a nap, meg az órák.
- Adhatnál rendes választ nekem – Anna keresztbefonja karját.

Csendben.

– Tudod, Tamás, elbasztad a dolgot. Tudod, min gondolkodtam egész úton? Hogy nem leszel itt, ahogy ígérted. Egyszerűen addig feszegetted a dolgot, míg a bizalom teljesen sokadlagos lett a kapcsolatunkban. És Jézusom, még csak nem is találkoztunk. És neked sikerült elérni szavakkal, pusztán a kibaszott neten, hogy ne merjek bízni benned. És ami a legfájóbb, nem mindig hazugságokkal, vagy csalással. Ilyesmire nem készítenek fel. Se Ady, se Radnóti, se Kosztolányi, és ne cic-cegj erre, mert tényleg senki nem mond semmit. Tehát, jézusom, például beszéltél nekem a nőidről. Nekem. Basszameg! – Anna cigarettára gyújt.

– És én ezt is kibírtam. Az utolsó időkben még alkalmazkodni is próbáltam ehhez, elmondtam, hogy volt az a srác. És tudod mit? Iszonyatosan rossz volt hallgatni magam, ahogy neked beszélek, görcsösen, megkínzott hangon, mintha tényleg bajban lennék szívügyileg. – Anna ideges. A szeplők, meg a bőre, a fekete napszemüvege, és megy le a nyári Nap, megvilágítja a levegőben szálló port, füstöt, kavargást. Mozdulatok.

Anna kezébe veszi a lila borítékot.

– Elnézést kisasszony, de ez egy nemdohányzó helyiség.
– Egy biztonsági őr kiszúrta a cigarettát, és az állomás belsejében mindez tilos. Anna felpattan, és borítékot meggyűrve elrohan. Elsírta magát, ahogy a mozdulatot megzavarták. Nem volt válasz semmire.

Rodney Arismendi, marxista dialektikával megírt szeretetkönyvében beszél arról is, hogy az életben nincs feltétlenül második felvonás. A bonyodalmaknak feloldás nélkül is véget lehet vetni. Gyakorta viszont ugyanazt a felvonást játsszák nekünk, csak visszafelé, hogy az idő megkönyörüljön rajtunk. Lehetséges, hogy másnap vagy épp 40 év múlva az eset, noha kifordítva, de újra megtörténik. Akkor már az esztétika elveszti jelentőségét a szexben, és takaró helyett sötéttel fedi el bájait a hiú hölgy. És a kapcsoló szerepet kap az ágyban. Arismendi kétes példaként hozza néhány dél-amerikai gerillamozgalom történetét, akik elbukván a társadalmi-politikai, katonai-technikai jellegek összeegyeztetését, mert mindez csak az emberi kapcsolatok dinamikáján múlt, a Che meg földet se adott, mert a jobboldal meg figyelte. Aztán maradt önöknek az önmarcang, önfáj, önsarc, öncsalódás, önképek, meg ön a kihalt éjszakában, Győrben.

Aztán Tamás beérte az eltévedt Annát.

– Tudtad, egyáltalán, merre futsz? Majdnem elgázoltak.

– Hagyjál békén! – Anna elhúzta magát Tamástól.

– Tudod, hogy nem lehet ezekre többel válaszolni? Bocsánat. Hallod? Sajnálom!

– És te érted, hogy ezekre, a kérdésekre vártam? És te nem tudsz válaszolni. Te! Aki olyan okosnak hirdeted magad állandóan. Te, aki állandóan buzizik valami fellengzős kitérővel, meg a kétértelmű válaszaival. – Az utolsó szavainál már a forró aszfalra csúszott, és arcát a kezébe temeti.

– Arról beszéltünk, sokszor beszéltünk arról, hogy nekünk nem elég ez a „Lépj tovább a dolgokon, szarj bele mindenbe, mindenkibe!” módi, nekünk van lelkiismeretünk, nekünk vannak lidérceink, nekünk van, akiket elvitt a nyugati szél, nekünk kibaszottul kevés az a lelki sivárság. Komolyan gondoltad legalább mindezt? Vagy azt vártad, hogy jól megmutatod a várost, megdugsz valami olcsó motelben, aztán majd találkozunk, ha lesz képed hozzá? Én voltam?

– Óvszert sem hoztam.

– Hazudsz.

– Nem. Tényleg valami más érdekelt az egészben. Veled beszélgetve húztam ki néhány kemény évet, sokkal többel tartozom neked, mint gondolnád. Senki nem fog most bekavarni, ketten maradtunk.

– De van nálad óvszer.

– Van.

– És én lennék az érdekesség. Nem valami elvont pszicho-blabla kapcsolati dinamikáról, meg kísérletekről? – Miért gondolja Anna, hogy mindez segít, vagy felold.

– Tisztán te.

– Bánod? – Anna.

– Hogy téged? Soha. – Tamás feltápászkodott, és cigiért matat.

– Segíts fel, kérlek – és kezet nyújt, nem csókol, nem hódol, hol van még az.

Aztán sétálni kezdenek az utcákon, miközben háromnegyed kilenc körül járhat. Nem andalognak, csak az árnyak. Egyikük sem biztos magában. Anna a borítékát őrzi, mit kezdjen vele. Ha megmondta volna, az egészet, amit írt, és ha Tamás megértené, akkor. Nem tudjuk, mi lett volna.

Vonatokon

Aztán már régen nem sétált Arismendi a budai utcákon, háta mögött bukott üggyel, életével ki nem egyezve. Nem írt ő szeretetkönyvet sem, soha. De tudjuk, hogy mikor beütött Csernobil, mert volt az CCCP, a tibeti szerzetesek megjelentek, hogy a földet csókolják, a magyar technikusok meg hívták az óvodákat, hogy ugyan, mentsék a gyerekeket, és ezt titokban. Miért félünk a csodáktól a kapcsolatokban?

Mert ők akkor ketten voltak. Volt egy lila boríték, melyben arról beszél a szerző, hogy van még lehetőség. A visszacsatolást, az önképünket, nem az alakzatokból olvassuk ki, hanem egymásból. Társakként, barátokként, szerelmesekként egy életre igazi árulkodók vagyunk egymásról, sokkal jobban, mint ezeryi forma, dallam, rím, alakzat. Tudni kell, hogy Anna és Tamás árulkodók.

A természetfelettinek kell, muszáj az egész történetet pártfogásába venni. Mert kiürültek a csodák. Mert ma már nem ír levelet, mert reménykedik, mert tudja, hogy mindig lesz valahogy. Megoldja ő valahogy.

Nem szabad csodálkozni, azon a vágyamon, sem a tényen majd, hogy a Nap, a szél, és az idő pártfogásba vesz majd. Hogy egyszer majd a nap keleten nyugszik, mert nyugaton

kel. Hogy a szél hozza Annát. És félő, hogy majd egyszer a nyugati szél, a halál veszi el, vagy csak egy vonat, ami visszafelé megy.

És lehet azért ülni, háttal a menetiránynak, mert a vonat halad, övet nem kötünk. Mégis előre megyünk. Mert tudjuk azt is, hogy vannak szakaszok, még akkor is, ha a táj hátrafelé szalad.

Mikor állomásunkra begördül a vonat, becsorog a révbe hajó. Anna leugrik a vonatról, és a sminkjét igazítja. És ez így van jól.